

Arrest

nr. 205 401 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 1 juni 1990 te Monrovia, en etnisch Madingo te zijn. Ten tijde van de Liberiaanse burgeroorlog, vluchtte u naar Yeke in het land Guinee om het geweld te ontvluchten, later keerde u terug naar Monrovia. U ging in Liberia naar de lagere school, en beëindigde het zesde jaar van het lager onderwijs wanneer u 12 jaar oud was. U werkte een tijd als schoenmaker, nadien volgde u een opleiding mechanica in een autogarage en begon u er te werken. U werkte bij deze autogarage tot uw vertrek uit Liberia. In februari 2015 werd u verliefd op een vrouw – R.J. – wanneer u de wagen van haar broer kwam herstellen.

Julie begonnen uit te gaan met elkaar, en werden een koppel. Op 15 juni 2015 vertelde zij u dat ze zwanger was. Ze vreesde hierdoor problemen te krijgen met haar vader, gezien haar oudere zus reeds iets gelijkaardigs meemaakte en dit een groot probleem veroorzaakte. U ging te rade bij een kennis van u – een zekere M. – die op zijn beurt met de vader van uw vriendin ging spreken, en hem om zijn toestemming vroeg opdat u zou kunnen huwen met uw vriendin. Er werd hem evenwel niet verteld dat u uw vriendin reeds zwanger maakte. De vader van R.J. ging akkoord met het voorgestelde huwelijk tussen u en zijn dochter. Op 5 augustus 2015 trad u in het huwelijk met R.J.. Nadien ging ze naar een dorp op het platteland, waar u familie wonen had, om een abortus te gaan plegen. De gegeven behandeling sloeg echter niet aan, en de gezondheid van uw vrouw was wankel. Nadat de zus van uw vrouw dit had vernomen, vertelde ze dit aan uw schoonvader. Deze ging in het geheim zijn dochter terug ophalen, en bracht haar naar een ziekenhuis in Monrovia. Wanneer u uw schoonvader in dit ziekenhuis tegenkwam, sloeg hij u, en verbood hij u nog langer met zijn dochter om te gaan. Nadien ging u haar heimelijk bezoeken in het ziekenhuis, op momenten dat haar vader er niet zou zijn. Bij een van deze bezoeken kwam u evenwel broers tegen van uw vrouw, die aan uw schoonvader zeiden dat u haar nog steeds opzocht. Uw schoonvader maakte daarop opnieuw duidelijk dat hij niet wou dat u zijn dochter nog langer zag. U was echter koppig, en ging daarop naar het huis van uw schoonvader. Wanneer de broers van uw echtgenote dit nadien aan uw schoonvader vertelden, besloot hij u, samen met drie andere mannen, 's nachts thuis op te zoeken. Wanneer u de deur opende voor hen, werd u meteen door de drie mannen in elkaar geslagen. U werd eveneens met een plank op uw borst geslagen. U wist echter te ontsnappen, en liep naar het huis van een vriend van u. U bleef er twee weken ondergedoken, terwijl de vader van uw vriend uw vertrek uit Liberia voorbereidde met de hulp van de smokkelaar S.. Op 28/09/2015 verliet u samen met deze smokkelaar, per vliegtuig Liberia. Na aankomst te België op 28/09/2015, vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 5/10/2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient opgemerkt dat het door u beweerde asielrelaas dermate veel tegenstrijdigheden bevat, dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

U verklaarde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), gevraagd waarom u vreest te worden gedood door uw schoonvader, dat u moslim bent en uw vrouw een christene, en een huwelijk tussen een moslim en een christen onmogelijk is volgens uw schoonvader (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 5 in administratief dossier). U voegde eraan toe dat uw schoonvader u, twee weken voorafgaand aan uw vertrek uit Liberia op 28/09/2015, thuis kwam opzoeken samen met 3 à 4 mannen, om u te bedreigen met de dood. Tijdens uw gehoor voor het CGVS, gevraagd naar de problemen die u kende in Liberia, verklaarde u dat uw schoonvader aanvankelijk gelukkig was met het feit dat u zijn dochter huwde, en hij hiermee instemde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde dat u pas later een probleem kreeg met uw schoonvader, wanneer hij er achter kwam dat u zijn dochter zwanger gemaakt had voorafgaand aan jullie huwelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 16) – op geen enkel moment maakte u ervan gewag dat jullie verschillende religieuze achtergrond enig probleem betekend zou hebben. U gevraagd of de vader van uw vrouw er ooit een probleem van maakte dat u moslim was, verklaarde u enkel dat de man bij wie uw vrouw verbleef (ze woonde in bij haar oom), haar vader zei dat u een serieuze man bent, en u goed voor haar zou zorgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Opnieuw gevraagd of het dan nooit een probleem was voor uw schoonvader, dat zijn dochter met een moslim zou huwen, antwoordde u dat uw schoonvader dat wist, hij er niet danig blij mee was, maar zijn broer hem overtuigde dat u goed zou zijn voor zijn dochter (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het gehoor voor de DVZ verklaarde dat het probleem dat u had met uw schoonvader, voortkwam uit het feit dat u moslim bent en uw vrouw christene, en u er toen helemaal niets zei over de zwangerschap van uw vrouw, antwoordde u bevestigend dat u tijdens het gehoor voor de DVZ inderdaad kort sprak over het moslim-christen probleem, en u er gezegd werd dat u enkel uw verhaal moest samenvatten (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U erop gewezen dat wat u er zei, toch allesbehalve een samenvatting is van uw relaas – u vermeldde dit element niet eens wanneer u uw asielrelaas vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17) en minimaliseerde het wanneer er expliciet naar werd gevraagd – verklaarde u dat u er niet voldoende tijd had om te praten (zie gehoorverslag CGVS, p. 23).

Gevraagd waarom – indien het zo was dat u onvoldoende tijd kreeg om te spreken tijdens dit gehoor – u dan wel sprak over dit element [het feit dat u moslim bent en uw vrouw christene] tijdens het gehoor voor de DVZ, gezien uw religie klaarblijkelijk geen probleem was voor uw schoonvader, verklaarde u dat u nog niet uitgesproken was, en u werd tegengehouden wanneer u verdere details wou geven. Uw verklaringen overtuigen allesbehalve. Dat u er wél zou opgeven dat u vreest gedood te worden door uw schoonvader, omdat hij gekant is tegen een huwelijk tussen een moslim en een christene – een element dat u geheel onvermeld liet wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS, vrijuit uw asielrelaas kon verhalen – hoewel, zo bleek tijdens het gehoor voor het CGVS, dit verschil in religie geen enkel probleem veroorzaakte, en voorts helemaal niets zou vermelden tijdens het gehoor voor de DVZ, omtrent de buitenechtelijke zwangerschap van uw vrouw voorafgaand aan jullie huwelijk – hetgeen, zo bleek tijdens het gehoor voor het CGVS, de enige oorzaak was van het beweerde conflict tussen u en uw schoonvader, is geheel onaannemelijk en doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas.

Voorts dient vastgesteld dat u op meerdere momenten tijdens het gehoor voor het CGVS, de door u geopperde problemen met uw schoonvader, situeert in een periode waarin u zich reeds te België bevond.

U verklaarde tijdens het gehoor voor de DVZ dat uw schoonvader, samen met 3 à 4 andere mannen, u thuis met de dood kwamen bedreigen, zo'n twee weken voorafgaand aan uw vertrek uit Liberia op 28/09/2015. U diende een asielaanvraag in te België op 5/10/2015. Bij aanvang van het gehoor voor het CGVS gevraagd wanneer u Liberia verliet, verklaarde u – conform aan uw verklaringen afgelegd op de DVZ – dat u Liberia eind september - begin oktober 2015 verliet, maar u de precieze datum niet meer kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). U gewezen op uw verklaring afgelegd op de DVZ, namelijk dat u aankwam te België op 28/09/2015, en u ter bevestiging gevraagd of dat correct is, verklaarde u plots dat het 'echte' probleem begon op 28/09/2015, uw schoonvader toen naar uw huis kwam om u te bedreigen en te slaan, en u twee weken nadien Liberia verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Wanneer u in vrij relaas de problemen die u in Liberia gekend zou hebben, kon uiteenzetten, herhaalde u opnieuw dat uw schoonvader samen met drie mannen naar uw huis kwam op 28/09/2015, en u daarna uw huis ontvluchtte en besloot dat u het land zou moeten verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U, ter verduidelijking, gevraagd op welke datum uw schoonvader samen met drie anderen naar uw huis kwamen, verklaarde u opnieuw dat dit op 28 september was (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U erop gewezen dat u eerder verklaarde op die datum Liberia te hebben verlaten, antwoordde u dat u pas twee weken later wegging. Nogmaals ter bevestiging gevraagd of het dan zo is dat de aanval op u, plaatsvond op 28/09/2015, en u pas twee weken nadien Liberia verliet, antwoordde u bevestigend dat het gebeurde op 28/09, en u dan twee weken later Liberia verliet. Nogmaals ter bevestiging en verduidelijking gevraagd of de aanval gebeurde op 28/09, en u dan pas twee weken later, in de loop van oktober 2015, Liberia verliet, antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u er wel zeker van bent, antwoordde u opnieuw bevestigend. U erop gewezen dat, indien u pas twee weken na 28/09/2015 Liberia verliet, dat betekent dat u Liberia zou verlaten hebben op 13/10/2015, hoewel u reeds op 5/10/2015 een asielaanvraag indiende in België, verklaarde u – plots uw stellige zekerheid relativerend – dat u eigenlijk geen exacte datum kan noemen, en u zich enkel herinnert dat de aanval zo'n twee weken voorafgaand aan uw vertrek uit Liberia plaatsvond. **De manifeste en frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen betreffende het moment waarop u thuis zou zijn aangevallen door uw schoonvader en drie andere mannen, doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.** Dat u pas stelt eigenlijk niet zeker te zijn over de datum waarop deze aanval plaatsvond, nadat u meermaals ter bevestiging en verduidelijking gevraagd werd of u wel zeker bent van de door u opgegeven datum en tijdsverloop, en nadat het u uitgelegd diende te worden dat uw verklaringen logisch onmogelijk zijn, gezien u reeds op 5/10/2015 een asielaanvraag indiende in België, overtuigt allesbehalve.

Voorts dient opgemerkt dat het door u beweerde asielrelaas – zoals u het verhaalde tijdens het gehoor voor het CGVS – hoedanook niet geloofwaardig bevonden wordt.

U verklaarde dat uw vrouw, op het moment dat u met haar huwde op 5/08/2015, reeds zwanger was en **je het al kon zien** (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd wat haar familieleden van haar zwangerschap zeiden, gezien uw verklaring dat haar zwangerschap reeds zichtbaar was, verklaarde u dan weer – uw eerdere verklaring volledig negerend en simpelweg wijzigend – dat ze wel al zwanger was, maar het nog niet zichtbaar was.

U verklaarde voorts dat, –wanneer uw schoonvader samen met drie anderen naar uw huis kwam, u sloegen, en u aan hen wist te ontsnappen, u naar een vriend van u vluchtte (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u geen hulp zocht bij uw zus en haar echtgenoot wanneer u thuis aangevallen werd – u verklaarde immers bij aanvang van het gehoor dat u de laatste 10 jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Liberia, met uw zus en haar gezin samenwoonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) – antwoordde u dat het al laat was, namelijk 1 u 's nachts [eerder had u het evenwel over 2 à 3 uur 's nachts – zie gehoorverslag CGVS, p. 17], en zij toen al sliepen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u hen dan niet gewoon wakker maakte, verklaarde u dat uw zus haar eigen relatie heeft, en u uw zus 's nachts niet wou storen. U erop gewezen dat u toen, volgens uw verklaringen, door drie mannen in elkaar werd geslagen, en gevraagd of dergelijk feit niet voldoende ernstig was om uw zus en haar echtgenoot wakker te maken, antwoordde u – plots uw verklaringen wijzigend – dat er een zekere afstand was tot het huis van uw zus, en uw vriend dicht bij u woonde. U erop gewezen dat u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u samenwoonde met uw zus en haar familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), verklaarde u dat u bedoelde dat jullie in dezelfde gemeente woonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). **Deze wijzigende, en tegenstrijdige verklaringen overtuigen allesbehalve.** Dat u plots oppert enkel 'in dezelfde gemeente' te hebben gewoond als uw zus en haar familie, hoewel u eerder – wanneer u simpelweg gevraagd werd met wie u te Monrovia samenwoonde, dan wel of u alleen woonde – aangaf dat u er samenwoonde met uw zus en haar gezin, is geenszins overtuigend. Voorts dient vastgesteld dat bij aanvang van het gehoor, nadat u verklaarde dat u samenwoonde met uw zus, haar echtgenoot en haar 5 kinderen, u ter verduidelijking gevraagd werd of er nog andere personen waren die daar woonden, en u toen ontkennend antwoordde. Indien u het toen werkelijk gehad zou hebben over 'dezelfde gemeente', eerder dan hetzelfde huis, kan geenszins worden ingezien waarom u dan zou verklaren dat er niemand anders woonde.

Tot slot dient opgemerkt dat, als er al een kern van waarheid zou schuilen in uw verklaringen – hetgeen in deze betwist wordt – van u kan worden verwacht dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om bescherming te zoeken bij de, in Liberia voorhanden zijnde, nationale beschermingsmogelijkheden alvorens uw land te ontvluchten en internationale bescherming te verzoeken.

Gevraagd naar het beroep van uw schoonvader, verklaarde u eerst – vaagweg – dat hij 'in een bedrijf werkte' (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd naar de naam van dit bedrijf, antwoordde u 'Fire Stone'. – u legde uit dat dit bedrijf rubber produceert en behandelt voor export (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd welke functie uw schoonvader in dit bedrijf had, verklaarde u, wederom vaagweg, dat hij er 'een van de bazen' is. Gevraagd of hij dan het bedrijf bezit, antwoordde u ontkennend. Opnieuw gevraagd naar de functie van uw schoonvader binnen dit bedrijf, verklaarde u, opnieuw uiterst vaag, dat hij 'werk geeft aan mensen', en er 'in een kantoor werkt'. Wanneer u gevraagd werd of u, nadat u thuis aangevallen werd door uw schoonvader en drie andere mannen, naar de politie bent gegaan, antwoordde u ontkennend en verklaarde u – uiterst vaag – dat uw schoonvader 'geld en contacten' heeft, en u dacht dat indien u naar de politie zou gaan, het misschien erger kon worden, en uw schoonvader zijn 'geld en connecties' kon aanwenden om u nog meer aan te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd om in concreto uit te leggen waarom u meende dat uw problemen zouden erger worden indien u naar de politie zou gaan, verklaarde u – opnieuw in uiterst vage bewoordingen – dat mensen met connecties en geld, macht hebben in Liberia, het systeem corrupt is, en hij u nog meer zou bedreigen indien u naar de politie zou gaan. Gevraagd waarom uw schoonvader danig machtig was, gezien uit uw vage verklaringen betreffende zijn beroep, enkel af te leiden valt dat hij voor het personeelsdepartement van een rubberbedrijf werkte, verklaarde u dat het bedrijf waar hij werkte, een van de leidende bedrijven van Liberia is. U erop gewezen dat dat bedrijf toch zijn eigendom niet was, antwoordde u bevestigend, maar stelde u dat hij zijn invloed kon aanwenden omwille van de functie die hij er bekleedde. Opnieuw gevraagd welke die functie dan wel was – gezien uit uw eerdere verklaringen naar voren kwam dat u eigenlijk niet weet wat zijn functie in dit bedrijf is – verklaarde u, wederom vaagweg, dat hij 'een van de hoofdrolspelers' in het bedrijf was om mensen aan te nemen, en hij derhalve ook macht had over de politie. U voegde eraan toe dat u dacht dat hij zijn invloed kon aanwenden om politieagenten en advocaten te betalen. Voorts verklaarde u dat uw schoonvader de politie en lokale autoriteiten controleert. Het dient echter vastgesteld dat, niettegenstaande uw verklaringen betreffende de macht van uw schoonvader over de politie en lokale autoriteiten, u deze beweringen geenszins weet te concretiseren, en u zelfs niet kan aangeven wat zijn functie dan wel precies was in het bedrijf waar hij werkte, waaruit hij al deze macht en invloed zou hebben geput. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u geen enkele serieuze poging ondernam om bescherming te zoeken bij de in Liberia aanwezige nationale beschermingsmogelijkheden, alsook dat u geenszins een overtuigende of aannemelijke verklaring weet te bieden voor de vaststelling dat u naliet

enige poging te ondernemen bescherming te zoeken in Liberia. Het principe van internationale bescherming wordt gekenmerkt door een subsidiair karakter ten aanzien van de in het land van herkomst aanwezige bescherming. Dit principe impliceert dan ook dat u – binnen de grenzen van het redelijke – al het mogelijke doet opdat u bescherming zou worden geboden door de Liberiaanse autoriteiten. Gezien uw eigen verklaringen hieromtrent – waaruit blijkt dat u hiertoe geen enkele poging deed – dient vastgesteld dat aan deze vereiste niet voldaan is.

Er dient geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De door u neergelegde foto's van uw vrouw kan enkel vastgesteld worden dat hierop inderdaad een persoon van het vrouwelijke geslacht te zien valt, en verder niets meer. Dit vormt geenszins een bewijs van, dan wel aanwijzing voor het door u geopperde asielrelaas. Wat betreft de door u neergelegde kopieën van de kiezerskaart, en lidkaart van de partij 'Unity Party' van uw zus, dient vastgesteld dat dit geen enkel verband houdt met de door u opgeworpen vrees voor vervolging, en u zelf verklaarde dat u dit enkel neerlegt om aan te tonen dat u contact onderhoudt met uw zus (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Deze documenten brengen verder niets bij in het kader van uw asielaanvraag. Wat betreft de door u neergelegde geboorteakte – die afgeleverd werd, na uw vertrek uit Liberia, op 18/12/2015 – dient vastgesteld dat dit geenszins een bewijs van, dan wel aanwijzing vormt voor het door u geopperde asielrelaas. Dit document vormt enkel een aanwijzing voor uw identiteit en nationaliteit, die in deze niet betwist worden. Het door u neerlegde document ter legalisatie van uw geboorteakte, wijzigt deze vaststellingen niet. Wat betreft de door u neergelegde enveloppe van het postorderbedrijf Fedex, kan enkel worden vastgesteld dat dit een aanwijzing vormt voor uw verklaring dat de door u neergelegde documenten u werden opgezonden vanuit Liberia, hetgeen in deze niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 december 2017 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")".

Verzoeker haalt aan dat de bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van een interreligieus huwelijk en buitenhuwelijkse zwangerschap in een christelijke gemeenschap. Hij benadrukt een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens de vervolgingen en bedreigingen door zijn schoonvader om hem te mishandelen of te doden omdat hij de dochter van zijn schoonvader zwanger maakte voordat ze huwden. Verzoeker haalt aan dat deze vervolging en vrees voor vervolging gebaseerd zijn op godsdienstige overtuigingen.

Verzoeker stelt dat verschillende bronnen "bevestigen dat Liberia een voornamelijk "Christiaans land" [bedoeld: Christelijk] is, met 86% van de bevolking die Christelijk zijn. Christelijk godsdienstige overtuigingen zijn zo alomtegenwoordig dat er zelfs een debat gaat over de mogelijkheid om Liberia een Christelijk staat te maken (zie in bijlage Think Progress, "Efforts to make Liberia a Christian Nation threaten to spark another civil war", July 24, 2015)".

Verzoeker wijst er tevens op dat de Liberiaanse politie zeer corrupt is en regelmatig mensenrechtenschendingen pleegt en haalt het rapport van Human Rights Watch "No Money, No Justice- Police Corruption and Abuse in Liberia" van 22 augustus 2013, neergelegd bij verzoekschrift, aan.

Verzoeker meent dat deze objectieve informatie overeenkomt met de verklaringen van verzoeker omtrent de woede van zijn schoonvader wegens de buitenhuwelijkse zwangerschap van zijn dochter, de welke in een strikt christelijke context niet toegelaten is.

Verzoeker haalt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan. *"Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Afghanistan[wellicht een materiële vergissing en bedoeld wordt: Liberia], geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen."* Verzoeker haalt tevens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dienaangaande.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij haalt tevens een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *"artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur. waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest")"*.

Waar verzoeker verweten wordt dat hij bij de DVZ geen melding gaf van het feit dat zijn problemen met zijn schoonvader door de buitenhuwelijkse zwangerschap van zijn dochter veroorzaakt worden, bevestigt verzoeker dat hij onderbroken werd door de agent bij de DVZ en geen tijd had om alles uit te leggen.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat de datum die verzoeker gaf voor zijn vertrek uit Liberia niet klopt met de datum van zijn verzoek om internationale bescherming in België, bevestigt verzoeker dat, zoals hij meldde tijdens de aanvang van zijn gehoor bij de CGVS, hij niet zeker was van de exacte datum van zijn vertrek uit Liberia, maar wist dat het tussen eind september en begin oktober was, twee weken na zijn aanval.

Wat betreft verzoekers vermeende verspreking omdat hij eerst verklaarde dat men al aan de buik van zijn toekomstige vrouw kon zien dat ze zwanger was, en daarna verklaarde dat het geen probleem was tijdens het huwelijk omdat men haar zwangerschap nog niet kon zien, legt verzoeker uit dat *"toen hij zei dat men al op de buik van zijn toekomstige vrouw kon zien dat ze zwanger was, hij meende dat haar buik al een beetje rondt was, maar niet genoeg dat men het kon zien wanneer ze gekleed was. Daarvoor verklaarde hij later tijdens de interview dat zijn zwangerschap (voor haar familie) nog niet zichtbaar was."*

Over de woonplaats van zijn zus, bevestigt verzoeker dat hij meende dat ze in dezelfde "community" woonden, maar niet in hetzelfde huis en dat het huis van zijn vriend dichterbij was.

Tot slot herneemt verzoeker dat hij niet naar de politie gegaan is omdat zijn schoonvader door zijn baan in het rubberbedrijf een invloedrijk en welvarend man was. Indien verzoeker naar de politie gegaan zou zijn, had het hem nog meer problemen kunnen veroorzaken. De objectieve informatie, neergelegd bij verzoekschrift, bevestigt dat de Liberiaanse politie zeer corrupt is en zelfs mensenrechtenschendingen pleegt.

In hoofddorde vraagt verzoeker de *"uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling"*.

In ondergeschikte orde *"de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen"*.

In uiterst ondergeschikte orde *"de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek"*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *"Think Progress, "Efforts to make Liberia a Christian Nation threaten to spark another civil war", July 24, 2015"* en *"Human Rights Watch, ""No Money, No Justice"-Police Corruption and Abuse in Liberia", 22 augustus 2013"*.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart Liberia te zijn ontvlucht omwille van problemen met zijn schoonvader. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van het volgende: *“Mijn vrouw is Christen en ik ben Moslim. Volgens de vader van mijn vrouw is een huwelijk tussen een Christen en een Moslim onmogelijk. Ongeveer twee weken voor mijn vertrek op 28/09/2015 op een zondagavond was mijn schoonvader met drie of vier andere mannen naar mijn huis gekomen om me te bedreigen, om te zeggen dat hij me zou doden.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

2.4.3. Het is aldus duidelijk dat verzoeker zijn asielrelaas bij het CGVS heeft gewijzigd. Waar verzoeker bij de DVZ nog aangaf dat hij vreest te worden gedood door zijn schoonvader omdat verzoeker moslim is en zijn echtgenote christene, houdt hij bij het CGVS een heel ander betoog voor en verklaarde hij dat hij pas later een probleem kreeg met zijn schoonvader, wanneer deze er achter kwam dat verzoeker zijn dochter zwanger gemaakt had voorafgaand aan hun huwelijk (gehoorverslag van CGVS van 6 november 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 16-17). Verzoeker maakte op geen enkel moment melding dat hun verschillende religieuze achtergrond een probleem zou betekend hebben. Integendeel, verzoeker verklaarde dat zijn schoonvader reeds voor het huwelijk op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker moslim was (*“We vertelden het de vader, hij wist het, hij was niet danig blij, maar zijn broer overtuigde hem dat ik goed zou zijn voor zijn dochter”*, CGVS-verslag, p. 19).

2.4.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij onderbroken werd door de agent bij de DVZ en geen tijd had om alles uit te leggen, kan dit niet overtuigen. Verzoeker werd bij het invullen van de vragenlijst erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit klemte te meer nu de niet vermelde elementen de kern uitmaken van verzoekers asielmotieven. Derhalve kon van verzoeker worden verwacht melding te maken van de reden achter de doodsb bedreigingen door zijn schoonvader. Dit is *in casu* niet het geval, waardoor verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij werkelijk omwille van deze redenen is moeten vluchten. Bovendien, wanneer gevraagd of verzoeker nog iets had toe te voegen, stelde verzoeker louter *“Neen.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.7).

Indien verzoeker al onderbroken werd door de dossierbehandelaar, had hij op dit moment zijn relaas nog kunnen vervolledigen, *quod non*. Verzoeker kan niet overtuigen, noch kan er geloof gehecht worden aan de twee versies van zijn asielrelaas.

2.4.5. Ook over het tijdstip waarop verzoekers schoonvader verzoeker met de dood kwam bedreigen, wat overigens de directe aanleiding voor verzoekers vlucht uitmaakt, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf verzoeker bij de DVZ nog aan dat zijn schoonvader hem thuis had bedreigd twee weken voor zijn vertrek op 28 september 2015 (vragenlijst CGVS, punt 3.5) en diende hij op 5 oktober 2015 een asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) in bij de Belgische asielinstanties. Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter het volgende: *“Het echte probleem begon voor 28/09, dan kwam de vader van vrouw naar mijn huis en sloeg me, het was zondagnacht, bijna maandag. In die nacht werd ik geslagen door schoonvader, twee weken later ging ik naar België”* (CGVS-verslag, p. 15). Verzoeker bevestigde doorheen het gehoor bij het CGVS herhaaldelijk dat zijn schoonvader hem bedreigde op 28 september 2015 en hij twee weken nadien het land ontvluchtte (CGVS-verslag, p. 15, p. 17, p. 20). Er uiteindelijk op gewezen dat verzoekers verklaringen inhouden dat hij pas op 13 oktober 2015 Liberia zou verlaten hebben, hoewel verzoeker asiel aanvraag in België op 5 oktober 2015, antwoordde verzoeker *“Ik kan geen exacte datum geven, enige dat ik weet, het was ongeveer twee weken voordat ik het land verliet”* (CGVS-verslag, p. 20), wat niet kan overtuigen. Immers, verzoeker stelt pas niet zeker te zijn over de datum van de aanval, nadat hij meermaals uitdrukkelijk had aangegeven dat deze had plaatsgevonden op 28 september 2015 en nadat aan verzoeker uitgelegd werd dat zijn verklaringen onmogelijk zijn, gezien hij reeds op 5 oktober 2015 een asielaanvraag (verzoek om internationale bescherming) indiende in België. Aldus ondermijnen de manifeste tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen over het tijdstip van de bedreigingen en agressie door zijn schoonvader en drie of vier mannen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze.

2.4.6. Hoe dan ook verzoekers asielrelaas, zoals hij het bij het CGVS ophing, is niet geloofwaardig. Zo valt niet te rijmen dat verzoeker initieel stelde dat zijn echtgenote op het moment van hun huwelijk op 5 augustus 2015 reeds zichtbaar zwanger was (*“We waren al samen voorafgaand aan de officiële ceremonie, op 5/08 was ze al zwanger, je zag het al; dan begonnen problemen meteen”*, CGVS-verslag, p. 10), doch even later aangaf dat haar zwangerschap nog niet te zien was (*“Ze was zwanger, maar de buik was zo groot niet. Je kon het dus niet zien.”*, CGVS-verslag, p. 10). Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken, die tot de kern van verzoekers relaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. In het verzoekschrift tracht verzoeker zijn incoherente verklaringen uit te leggen als volgt: *“toen hij zei dat men al op de buik van zijn toekomstige vrouw kon zien dat ze zwanger was, hij mende dat haar buik al een beetje rondt was, maar niet genoeg dat men het kon zien wanneer ze gekleed was. Daarvoor verklaarde hij later tijdens de interview dat zijn zwangerschap (voor haar familie) nog niet zichtbaar was.”* Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Het a *posteriori* bijsturen van zijn verklaringen in het verzoekschrift volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.7. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit verzoekers verklaringen kan slechts blijken dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming in te roepen van de Liberiaanse autoriteiten. Verzoeker gaf vaagweg aan dat zijn schoonvader geld en contacten had en het misschien erger zou worden indien hij naar de politie zou gaan (*“Nee, ik ging niet naar de politie. Ik wist dat hij geld had, en contacten in de gemeente. Ik dacht, als ik naar de politie zou gaan, gaat het misschien erger worden, hij kon z'n connecties en geld gebruiken om me nog meer aan te doen”*, CGVS-verslag, p. 22). Verzoeker weet deze beweringen echter geenszins te concretiseren en slaagt er zelfs niet in zijn schoonvaders functie, waaruit deze beweerdelijk danig veel macht putte, aan te duiden (CGVS-verslag, p. 22).

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar *“Human Rights Watch, “No Money, No Justice”-Police Corruption and Abuse in Liberia”, 22 augustus 2013*”, waaruit blijkt dat de Liberiaanse politie zeer corrupt is en zelfs mensenrechtenschendingen pleegt, volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn geval niet aantoonbaar dat hij geen beroep kan doen op de autoriteiten. Immers, hij heeft zelfs geen poging ondernomen een klacht in te dienen. Verzoeker maakt aldus in zijn concreet geval niet aannemelijk dat hij geen nationale bescherming zou kunnen verkrijgen.

2.4.8. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat 86 procent van de bevolking in Liberia christelijk is en dat er zelfs een debat bestaat om Liberia een Christelijke staat te maken. Verzoeker haalt het artikel "Think Progress, 'Efforts to make Liberia a Christian Nation threaten to spark another civil war'" aan. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Verzoeker toont op geen enkele manier aan te worden vervolgd omwille van zijn religie.

2.4.9. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen, verduidelijkt hij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4.10. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande.

Wat de door verzoeker neergelegde foto's van zijn vrouw betreft, kan enkel vastgesteld worden dat hierop inderdaad een persoon van het vrouwelijke geslacht te zien valt. Deze foto's kunnen verzoekers asielrelaas niet aantonen.

Ook de door verzoeker neergelegde kopieën van de kiezerskaart, en lidkaart van de partij 'Unity Party' van zijn zus, houden geen enkel verband houdt met de door hem opgeworpen vrees voor vervolging.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde geboorteakte toont deze slechts verzoekers identiteit en nationaliteit aan, die in deze niet betwist worden.

Ook het document ter legalisatie van zijn geboorteakte kan deze vaststellingen niet wijzigen.

De enveloppe van het postorderbedrijf Fedex toont hoogstens aan dat aan verzoeker documenten werden gezonden vanuit Liberia, wat niet betwist wordt.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijzigd immers niet alleen grondig de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht, zijn relaas is dermate incoherent dat er geen redenen zijn om minimaal aan te nemen dat dit berust op waarachtige gebeurtenissen.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie – dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM – worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker een schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.8. Naar luidt van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Waar het verzoekschrift een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert, wordt niet verduidelijkt hoe en op welke wijze deze rechtsregel wordt geschonden.

2.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK